

...בטו ו תּוּבָּה וּגְוֹת בּוּ אֶבְיָתִי בְּיַעַ

רחה

כּוּתְבִים אֶת עֲצֵנוּ

**מַגַּת סְפּוּת
בֵּית-סֵפֶר
"עֵקִים-תְּבוּר"
תִּשְׁס"ו, 2006**

במהלך שלוש שנות הלימודים בגמת ספרות אנו מקיימים דרך קבע סדנאות כתיבה, בהנחיית יוצרים שונים, בשנתיים האחרונות הנחתה את הסדנאות נרי אלופה, משוררת ועורכת ספרותית.

בכיתה י"ב נסבו שני מפגשי הסדנה על התבוננות בעצמי, באמצעות תמונות ילדות, זראות וגירויים חושיים שונים שחזרו התלמידים דיכרונות ילדות, לצדו את דמותם וחקרו את הקשרים בין פנים וחוק, ילדות וזהות, עבר, הווה ועתיד.

חוברת זאת מציגה חלק מתוצרי מפגשים אלה, כל היצירות הפלסטיות בחוברת נעשו במסגרת מגמת האמנות.

תודות:

לאופיר שמעוני, גל טן, פד שמעון, בן סרסני, שי פורה נירוס בלוצברג, דורין בן דוד אור גרופר, ארגנן צונן, וילסה רוזנברג, קרן יערי וישי קנסקיבין – תלמידי המגמה, שפרחו ובגרו ויצרו לנגד עיניי. לנרי אלופה, שהנחתה את סדנת הכתיבה. ליצל קרונפלד, שהגיהה את החוברת. לרדיה דוניו וליוקי צוק, מורות מגמת האמנות, אשר שלחו לי את היצירות הפלסטיות. להנהלת ביה"ס, שאפשרה את קיום הסדנאות ואת הוצאת החוברת. ובמיוחד: לשרה לניאדו, רכזת הספרות, שסייעה ברעיונות, בעיצוב, בעריכה, בהפקה ובכל דרך אפשרית.

אורית סוקר

- ריח - ענ' 3
פגע - ענ' 7
זיכרון - ענ' 11
ילדות - ענ' 17
השתקפות - ענ' 23
הפנים שלי - ענ' 27
פני אליי - ענ' 33
האחר - ענ' 39
קינوح - ענ' 47

”

הַרִיחַ הַזֶּה
עַם מִזְכִּיר
פְּאֻתָהּ...

“

ריח

עצים ממש גבוהים. שמיים מבצבים מבעד לעלים. הרבה
עלים ואור מסנוור שחודר. אור לבן שמפריע לעיניים.

אני עטופה בבד לא נעים. בד מגרד שזו מצד לצד, שמאלה
וימינה ושוב שמאלה, מעלה ומטה. התנועה מרגיעה אותי
ונעימה לי.

מרחוק עשן, וריח של אוכל עולה איתו לשמיים. העשן
מתערבב עם העלים והעצים הגבוהים.

לאט לאט עוד אנשים מגיעים. הבד המגרד מפסיק לזוז באוויר.

קרן יערי

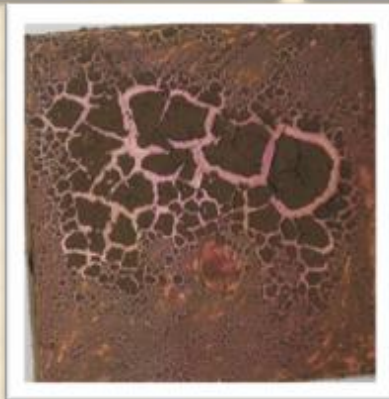
ריח השוקולד הנפלא מזכיר לי איך סבי הביא לי ביום הולדתי
את חפיסת שוקולד הפרה שנשארה לו במגרה.

הצליל הזה של הנחליאלי מזכיר לי את בוא החורף, איך הייתי
מקפצת בין השלוליות הגדולות, כדי לא להירטב.

פז שמעון

כשאני קמה בבקר
ומבין התריסים
מציץ לו האור
החלש, המקסים
נכנס גם הריח
של בקר רטב
שמזכיר לי את הגשם
ואת כמה שטוב
לקום סתם בבקר,
לבהות בתקרה,
כשאין מחיבות וכלום עוד לא קרה,
כשסתם מתחשק
להשאר במטה,
הריח הזה
גם מזכיר שאתה...

אופיר שמעוני

שי פרייה ניירוס בלומברג, "פופיקים"

”

עוֹמֵם הַאֲדָמָה
מְחַכָּה מְחַכָּה
עוֹמֵם מְחַכָּה
צֹק הַאֲדָמָה
צֹק הַאֲדָמָה

“

כַּגֵּץ

בכל פעם שהלילה נגמר אתה מתישב לידי בשקט,
לא אומר כלום, מלבד -
"זהו, נשארנו לבד".
אתה מתקרב אלי, ללא מלים, רק המגע.
המגע הכל כך ממכר הזה.
היד הרכה, הלטוף.
אתה שם את ירך על כתפי.
רק נשיקה קלה.
נשיקה תומכת. חבוק אוהב.
ורק המגע הזה לא מפסיק.
לרגע אחד אני לא רוצה שיפסיק.
שהרגע הזה ימשך לעולם.

דורין בן-דוד

שני אנשים עומדים על גשר בתוך יער ירק.
הגשם לא מפריע, אפילו לא הקר.
הם הופכים לאדם אחד, כמעט שאי אפשר כבר להבדיל.
עיניו הירקות הופכות שלה. ידיה הרכות הן שלו עכשיו.
הדעות השונות מתמזגות, ההפכים משלימים.

עכשו עומד על הגשר אדם אחד.
לא אוהב את הגשם, אבל רוצה להשאר בו.
שונא להרטב, אבל מקפץ בין השלוליות.
מבלבל לרגע אחד, ברגע אחר יודע בדיוק מה הוא רוצה.

הדברים השונים הופכים לדומים, את האדם הזה כבר
אי אפשר להפריד.

דורין בן-דוד

הבֹּקֶר הַקָּר מֵגִיעַ
וְאוֹתוֹ מֵגַע חֵם מִחֶכֶה לִי בַחוּץ.
כְּשֶׁהִדְלַת נִפְתַּחַת, אֲנִי מִבִּינָה
שְׁצָרִיךְ לְקוֹם, אֵין בְּרָרָה.
הַיָּד שֶׁל אָבֹא מִלְטָפֶת בָּחֵם
אוֹמֶרֶת בְּקֶר טוֹב
וּמוֹסִיפָה קִרְיָצָה
בְּקֶר עֵכְשׁוֹ, בְּקֶר טוֹב.

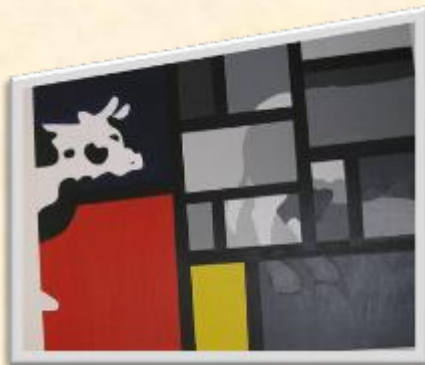
גל שץ

לִילָה חֲשׁוֹךְ, רוּחַ נוֹשֶׁבֶת
רֶק פְּנִסִים דּוֹלְקִים,
אֲנִי עוֹמֵד לְבֵד בַּחֲשֶׁךְ
מִחֶכֶה לְאוֹטוֹבוֹס הָאֲחֵרוֹן.

עוֹמֵד בּוֹדֵד, מִחֶכֶה לִמְגַע,
עוֹמֵד מִחֶכֶה
אֵךְ הוּא
אֵינוֹ מֵגִיעַ.

אֲנִי עוֹמֵד לְבֵד בַּחֲשֶׁךְ
עַד שֶׁלְּפִתַּע יָדֵי מִרְגִישָׁה
בָּחֵם. שְׁתִּיקֵתִי צוֹעֶקֶת
וְרוֹאֶה אֶת יָדוֹ שֶׁל אָבִי
מִחֲזִיקָה בִּי.

בן סרטני

דורין בן-דוד

”

בְּאֵלֶיךָ

שָׁהֲרֵאע הַקֹּה

אֲלוֹ יִחַזַּר יוֹתֵר

“

זיכרון

אני ואחותי יושבות על הספה, אני מקריאה לה סיפור. זה עוד היה בימים שאני בקושי ידעתי לקרוא, אבל כאחות גדולה רציתי לשמש דוגמא, להראות לה שאני חכמה בדיוק כמו הגדולים. הקראתי לה את הסיפור שאז בטח זכרתי, אבל היום אין לי מושג על מה הוא. אני רק זוכרת שסיפרתי לה אותו כאילו שאני יודעת הכל, והיא ראתה בי אחות גדולה, כל יכולה.

ישבנו על הספה, שתי אחיות עם ספר ביד. זה היה רגע אחד שלא יחזור - אני והיא, והתמימות של פעם.

אולי דווקא בגלל שהרגע הזה לא יחזור יותר הייתי רוצה להיות שם עכשיו, איתה, על הספה, עם הספר ביד.

דורין בן-דוד

ישבתי שם כאלו לבדי
אך מקף, מלא אנשים.
הרגשתי בודד, מבלבל
לפעמים גם מבהל.

ישבתי שם לבד, מקף
אנשים טובים.

ישבתי שם לבד, מחזיק
לאמי את היד, ורוצה הביתה.

בן סרטני

אז עוד לא היה לנו הרבה.
גרנו בקבוץ בדירת שני חדרים
וכל יום ששי בערב
היתה אוירה של משפחה מאשרת.
אבא שם את הדיסק של גידי גוב בקולי קולות,
אני ואחותי היינו רוקדות על הספות, שרות,
אבא היה מצלם אותנו רוקדות
ועושות שטיות
בזמן שאמא בשלה.
"אמא שלי אומרת לי
שאת בכלל לא בשבילי..."
זכרנו את כל מילות השיר.
אז עוד לא היה לנו הרבה, הסתפקתי במועט.
והיינו מאשרים, ברגעים הקטנים האלה.

קרן יערי

היא יושבת זקופה. העיניים הירוקות מסתכלות מטה
מהפנים השחורות, אל ראשה המונח על הכרית של
הילדה. היא נענית לבקש החיבה של הילדה
ומלקקת את מצחה.

ויולטה רוזמברג

בסוף הם קנו לי את זאת שרציתי, הערֶכָה עם הציור הכחול היפה של הדולפין. זה מין ציור של שקיעה ורודה יפה שכאילו מתוכה יצא ים ענק, כחול, עמוק וממנו, במין קפיצה, ציור של דולפין בצבע טורקיז.

איך שמחתי ונישקתי אותם, את שניהם. ומרצון.

אני חושבת שהייתי בת 6 .

באותה שנה, עם הערֶכָה והצבעים, הייתי כל כך מאושרת. כל

יום אחרי הגן הייתי זורקת את התיק ורצה לחדר, פותחת את הערכה מוציאה דף חדש ומכינה את הצבעים. קודם כל כחול, אחריו את התכלת, וכשהתכלת התקלקל, כי כל הזמן ערבבתי בין הכחול לתכלת, התחלתי להשתמש בטורקיז. אחרי שסידרתי את הצבעים החשובים פיזרתי על השולחן את כל השאר. אדום, ירוק, צהוב, כתום, ורוד - כל הצבעים. חוץ משחור, שחור אף פעם לי אהבתי.

וכשציירתי, וואו כשציירתי הרגשתי כאילו אני במקום אחר. הרגשתי כאילו אין אף אחד מסביבי.

אלה היו ימים יפים.

משי קנסקביץ'

(מתוך המחזה שכתבה בכיתה י')

פעם קרנת אלי, זהרת מעל כל האנשים,
הפנים שלך שדרו
משהו שכבר לא קיים.
אתמול עוד הכל היה בסדר
היית גבוה, מעל כלם.
היום הפנים מיחלות:
האף כמה לניחוחות,
האזנים שומעות רק את מה שהן רוצות,
הדמעות מיחלות להמחות,
מי זוכר איך זה לחייך...
היום, הפנים שלך הן כבר לא שלך.
אבל מחר...
זה כבר ספור אחר.

אור גרופר

”

הִיֵּא וְאֵי הִתְּה

זְרִיכָה הִרְמִיה

כְּי

בְּהִיּוֹת

מֵאֵי שְׁרֵת

“

יִלְדוֹת

מחיכת וצוחקת, נהנית מהחיים
"עם עינים חכמות" כך כלם אומרים
עם החברה הכי טובה
מרגישה כיף ואהבה
ואפלו מעט גאווה
בלהיות אני...
מסתכלת במראה
מסדרת כמו תמיד
הכל אסוף, הדוק ובמקום.
שמחה שזו אני...
עם החיוך הגדול
והעינים שרואות הכל,
שלא מפסיקות לשאל,
כי זו מי שאני...

אופיר שמעוני

קיץ 1992. חוף ניצנים. פעם ראשונה בים.

הילדה לא מרוצה כל כך מהמצב. מצוברחת.
היא כל כך קטנה, מסכנה, כולם מכרכרים
סביבה והיא חסרת אונים, לא יכולה לזוז, לא
יכולה לדבר.

אני חושבת שזאת התמונה שמגדירה את
הילדות שלי הכי טוב. הייתי הילדה של כולם.
תלויה בכולם כל הזמן. מפונקת. ילדת ים וחופש
וקיץ....
הייתי ממש בובה.

גל שץ

הייתי ילד בימים חולם
משחק ושר, לא נתתי
לאיש לגעת.
זאת היתה ילדותי הראשונה.

הייתי ילד בישן וצנום.
זאת היתה ילדותי הראשונה.

הייתי אוהב לשחק בלגו,
לבנות מגדלים ולנצח את הרעים.
לדעת שהכל משלם.
הייתי ילד של אמא.
(אני עדין. קצת.)

הייתי ילד בימים חולם
משחק ושר, לא נתתי
לאיש לגעת.
זאת היתה ילדותי המדהימה.

בן סרטני

הילדה ההיא הייתה קטנה ותמימה, עם גומות חן ושער זהוב.
היא הייתה מאושרת אז, היה לה טוב לא לדעת מה זה רוע,
לדאוג רק איפה או עם מי תשחק באותו הרגע.

היו לה חיים ממוצעים: שני הורים, אחות גדולה ושתי אחיות
קטנות. בית לא גדול בקיבוץ, עם הרבה צמחייה מסביב ודשא.
מרחבים גדולים ופתוחים להתרוצץ בהם, או סתם לשבת
ברוגע ולחשוב.

הייתה לה ילדות מושלמת, ובאמת שהיא לא רצתה לבקש יותר
מזה. היא אהבה את הפשטות, והעריכה כל דבר קטן.

היא לא הייתה צריכה הרבה כדי להיות מאושרת.

דורין בן-דוד

כשהייתי קטנה הייתי משחקת בגן השעשועים הגדול.
אמא הייתה באה לקחת אותי מהגן והיינו הולכות לשם שתינו. אני
זוכרת את הדרך, את המבנים הגדולים, את הרעש האיום והמפחיד.

בתמונה רואים צל של המגלשה ושל עצמי.

רואים בנייני קומות – שם גרתי.

שדות באופק.

צמחים ירוקים.

מגלשות, צהובה

ואדומה. אהבתי

להתגלש במגלשה

הצהובה

והמפותלת. היא

הזכירה לי ביסלי.

ספסל מאבן ועליו

מונחים בקבוק

וכוסות.

שמיים.

אבנים אפורות.

חצץ.

כשאני רואה את

התמונה הזאת אני

מרגישה געגוע,

לחיים של פעם.

פז שמעון

”

מ'י נִתְחַיָּב אֶל

בְּיַד הַיְעָצִים?

“

הַשְׂתַּקְפוֹת

האף הקטן מזדקר על רקע עצים עזובים.
שמים כחלים, אוירה קריחה. העצים מאחור ריקים.
האף עומד בצד, מסגיר את הפנים.
מי מתחבא שם בין העצים?

גל שץ

העינים החומות מסתכלות על האנשים הקטנים
המתחברים זה לזה.
השערות מבצבצות וגם הא' זן מציצה.

פז שמעון

מסתכל על הרצפה
רואה את התקרה מעל הראש,
מרגיש גבוה.
רואים רק את העינים
עינים מרצות,
מרגיש גבוה.

ארגמן צונץ

אי אפשר לראות כלום.
הרבה ירק מסביב, אבל אי אפשר לראות
את היפי.
העין בוחרת לא להסתכל,
לא לראות את השתקפותי.
החלון לנשמה נשאר סגור, נעול במפתח,
ואין מי שיוכל למצא אותו.

דורין בן-דוד

העינים בוהקות, מסתכלות עלי, בוחנות.
הלחיים עגלות, קצת בולטות, כי חיכתי.
החלצה האדמה, היד עם הטבעת שמראה את השעה
זו אני במראה. כך חשבתי...
מחפשת כל פגם
מסתכלת פה ושם...
ושוב מסתכלת בעיני,
זו אני.
אני.

אופיר שמעוני

קרן יערי

”

עֵינַי אֶרְאֶה
פְּתַח רִצּוֹת
בְּהֵמָה שִׁיבָה
בְּרִאיוֹת אֶת הָעוֹלָם.

“

הַפְּנִימִים שְׁלִי

שער שופע כמו יער עד. שפתים בשרניות של ילד גדול,
גבות גבוהות, אף אדמוני ונפוח,
כמו תפוח שנפל מן העץ.
פנים ילדותיות, שרוצות להתקע בשנות החביון לעד,
להתנתק מהמציאות ולהשאר בילדות לעולמי עולמים,
מבלי להזדקן,
לא לגדל זקן,
רק שער ארך ועינים גדולות
שרק רוצות להמשיך,
לראות את העולם.

אני אף של בן. אף גדול.
אף מחדד הדוקר כחרב.
מתחתי שפתים אדמות ושמנות כעוגה,
מעלי עינים כחלות כמו הים בשעת בין ערבים
וסביבי זיפים קטנטנים המבצבצים כנמלים המטפסות
למעלה.
הפנים שהשתנו מזמן לדתי והופכים אותי לגבר צעיר.

אתמול הפנים שלי היו שמחות, מתענינות ומחפשות רק
שמחה.
היום הפנים שלי מפנימות, מתבוננות, לפעמים עצובות,
מסתכלות קדימה, אל העתיד.

מחר הפנים שלי יהיו מזקנות, חדות.
רוצות לנוח, מחפשות רק שקט נפשי.

אתמול ראיתי פנים עדינות, חלקות.
אתמול הפנים שלי היו חלקות, כמו של תינוק,
כמו בפרסומות לסכיני גלוח.
היום הפנים שלי עם קצת זיפים, פצעים,
צלקות מהחיים, מראות סימנים של התבגרות,
של התישנות.
מחר הפנים שלי יוסיפו להתבגר.
עוד זיפים ועוד צלקות.
פצעי הבגרות יעלמו, כי כבר התבגרתי.
אני כבר גבר.

אני השערה באף של
ארגמן,
אני מלאה בנזלת.
למישו
יש טישו?

ארגמן צונץ

אתמול הסתכלתי במראה.
ראיתי פנים עדינות, חלקות.
היה בהן מבט של תמימות ושל א' שר.
לא רציתי להפסיק להסתכל.

היום אני מסתכלת במראה.
רואה שם מישהי חכמה, חושבת.
בוחנת בחטף את הדמות שמשתקפת אלי
ואז מסיטה את מבטי.

מחר, כשאסתכל במראה,
אראה שם דמות לא מכרת.
קמטי הזמן ישקעו בפני.
אחליט לא להסתכל כדי לא להתגעגע.

דורין בן-דוד

אתמול הפנים שלי היו תמימות, חסרות אונים, עצובות.
העולם גדול עלי, ומי אני לעמתו?
ילדה קטנה עם שער חום קצרצר,
מנסה רק לשער, ולחכות למחר.

היום הפנים כבר יותר בוגרות, מבינות, אך גם מבלבלות.
עדין לא ברור מקומי בעולם,
לפעמים מרגישה קצת לבד בין כלם.
מנסה לעבר, מנסה להתבגר,
אך חיוך הילדה הקטנה לא מותר.

מחר הפנים יהיו מטשטשות.
לא יודעת מה יקרה, לא יודעת למה לצפות.
העולם הוא גדול, ואני?
אני גרגר של חול, מחפשת את מקומי בין כלם,
מסימת בין חברים, בקבוץ קטן, בעמק משלם.

גל שץ

אתמול הפנים שלי הביעו רגש,
רגש מחר, אולי גם קצת חושש.
היום פני מבינות, מבינות את הטעות.
ומחר, מחר הן יהיו שונות.

פז שמעון

אתמול הפנים שלי היו ילדותיות
אתמול חפשתי מי אני, מי להיות?
היום הפנים שלי קצת יותר מבינות,
רציניות, חיכניות, בוחנות.
מחר הפנים שלי כבר בטוח ישתנו
יבינו יותר משהבינו,
יתנו יותר משנתנו.
מחר כבר לא יהיה אותו הדבר.
יותר טוב? יותר רע? פשוט יותר מאחר.
בכל יום הפנים אחרות.
רגשות אחרים, מחשבות שונות.
בכל יום הפנים אחרים.
שואלים שאלות, מה עושים? מה אומרים?
אתמול.
היום.
מחר.
שנוי זמני
והזמן משתנה...

אופיר שמעוני

”

הִיִּיתִי אוֹמֶרֶת זָה

פְּהִיאוּבָה

! פְּסָאָנִי אוֹהֶבֶת

אוֹתָהּ

יֹאכֵן פְּהִיאוּ.

“

כִּכְנִי אֵלַי

לגל הגדולה, לגל הפחות תמימה, לגל הבוגרת.

תמיד תזכרי שהתמימות היא בתוכך.
זאת לא בעיה להיות ילד. זאת לא בעיה להיות תמים. הילדה
המפנקת, הבבה של כלם קימת בתוכך כל הזמן.
צריך לדעת להרפות לפעמים, צריך לדעת לשחרר. התינקת
שבך תמיד תשאר,
וזאת לא בושה לתת לה לצאת.

אל תנסי לחקות אחרים, אל תנסי לגרם להם לחקות אותך.
כל אחד מיחד, ואת במיחד.
התמימות, הצלילות והמתיקות נשארות בתוך כלם.
יש כאלה שמדחיקים אותן, אך יש כאלה שנותנים להן לצאת.

אל תפחדי מהחיים, אל תפחדי להשתטות.
העולם מתחדש כל הזמן, אל תנסי להשתנות.
תחשבי קצת על עצמך ולא על העולם,
כי בכל יום שעובר
את קצת פחות הילדה של כלם.

גל שץ

לו יכולתי היום לדבר עם הילדה שהייתי,
הייתי אומרת לה לא לדאוג כל כך הרבה.
הייתי אומרת לה להתחיל לחייך יותר.
כל כך הרבה יש בחיוך הזה שהיא אף פעם לא חושפת.

הייתי אומרת לה שיהיה לה מספיק זמן להיות גדולה, להיות
בוגרת, לדאוג, ושהבגרות היא לא כזאת נפלאה.
הייתי אומרת לה ליהנות עכשיו, ולא לפחד ממה שיגידו
או יחשבו.

הייתי אומרת לה שהיא נפלאה ומדהימה.
הייתי אומרת לה שהיא יפה, ושאני אוהבת אותה איך שהיא.

שי פריירה ניירוס בלומברג

לילדה שהייתי.

אני יודעת שקשה לך עכשיו ואני יודעת שאת שונאת את עצמך, אבל בעוד כמה שנים הכל ישתנה. נסי להבין מה מסתתר מתחת לכעס הזה שלך. נסי להיפתח ולדבר, כי השתיקות לא עושות לך טוב, וגם לא לאמא או לאבא. אני יודעת שאת אוהבת אותם, וחשוב שתגידי להם את זה כל יום, כל שעה, כל דקה. בייחוד לאבא.

אבא... תזכרי שככל שאת אוהבת אותו, הוא אוהב אותך פי מאה. חשוב שתזכרי שגם הוא עושה טעויות, שהוא לא יודע הכול ושהוא לא כל יכול.

חשוב שתגידי לו בכל בוקר שלום ותתני לו חיבוק ונשיקה, ושתמסגרי את התמונה הזאת בראש. כדי שתזכרי תמיד, עד לפעם הבאה שתראי אותו, בערב, את פניו ומילותיו.

השתחררי וחייכי יותר. בסוף הכול יסתדר. סמכי עלי: האושר הוא רגעים, וגם הם יגיעו, בסוף. את תעברי הרבה כדי להגיע לרגעים האלה, אבל כל אחד עובר מסע כזה. אל תראי את הרגעים האלה כמובנים מאליהם. תמיד תאמצי אותם אליך בחום ובאהבה.

זכרי: בסוף הכול יהיה יותר טוב. זאת רק התחלה של תקופה חדשה.

שאלה -

איך אפשר להסביר סוג של א' שר כזה?
אני מסתכלת עליך, והדבר היחיד שאני רואה
הוא
זוג עינים מאירות.
"אור",
כך קראו לך,
והיום כבר לא.
את לא תרגישי כזאת בעתיד, את יודעת...
התמימות תעלם, הא' שר ישקע.
אז רק תסבירי לי,
במלה או שתיים (לא צריך יותר מזה)
איך אפשר שוב להרגיש א' שר כזה?

אור גרופר

ילדה שהייתי,

בקושי אני זוכרת. כל-כך הרבה דברים נמחקו עם הזמן.
נשארו התמונות, שאבא צילם ופיתח בחדר-החושך במקלט.
התמונה שלי בערסל,
התמונה בבית על העץ, שביליתי בו שעות ארוכות של
בידוד,
התמונה בה אני משלבת רגליים על מפתן הבית,
וזאת מחנוכה, בה אני מתבוננת בנר ופניי מוארים.

ככל שחולפות השנים יש יותר לזכור. בוקר אחד מואר וארוך
במיוחד, ענף שפרח באביב בחלון דירה קטנה, חריקת
מדרגות עץ במסדרון טחוב, ניחוח חמים של תינוק בבוקר
מעורב בשמץ ריחו של חלב שהחמיץ, אנשים שהיו והלכו.
המון חיים שחולפים ושאיש כבר לא יזכור לעולם.

צריך לכתוב הכול, כדי שלא ייעלם.
אבל מי יקרא.

אורית סוקר

”

הִי אֶשְׁט
מִי שֶׁהִי אֶשְׁט
וְאֶשְׁט אֶת אֶת
אֶת אֶת

“

האחר

לא משנה איפה, מתי או איך, היא אף פעם לא לבד.
מקפת אנשים, תמיד עם חיוך על הפנים.
כשאין חיוך יש מבט שלו ורגוע, הייתי אפלו אומרת
מהרהר.
תמיד אותה שלוה אינסופית,
שעוטפת גם אותי.
עינים מתבוננות בחכמה, כמו של אדם עם ניסיון חיים גדול.
מבט מלא בטחון, אבל לא יותר מדי.
פנים שלוות, ידים רכות, חיוך תמידי.
לא מתאמצת מדי בשביל לקבל תשומת לב,
היא פשוט מי שהיא ולא אף אחת אחרת.

דורין בן-דוד, דיוקנה של ...

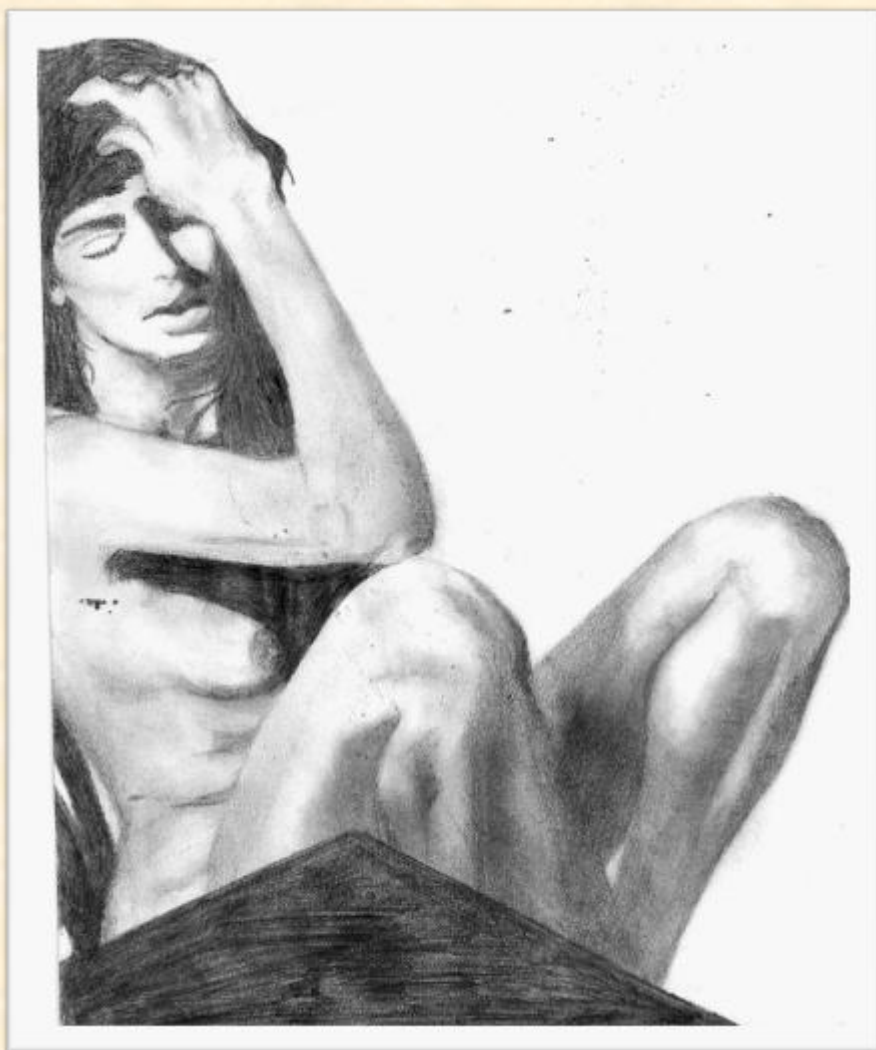
היא עומדת שם, מתבוננת, מדברת.
כלם בוהים בה, כי אין מסביב מה לראות,
שער חום, קצר במקצת, אותנו משתיקה בצעקה
אחת.
מלים יוצאות לה מהפה, לא תמיד מובנות.
אנחנו נהנים מכל רגע, ואין מקום יותר טוב
בו נרצה להיות.

גל שץ, דיוקנה של אורית

עינים צרות בתוך פרצוף מעגל,
פה שתמיד מחיר וחושף שנים.
הפנים האלה, שכיף כל כך לראות,
כשקר, כשחם, כשרוצים רק להיות.
נקדת החן שזזה בכל פעם שהלחיים מתרוממות,
האזנים שתמיד בענין כה רב מקשיבות.
החיוך שמקרין בטחון לכלם,
שאומר, אין כמוך בכל העולם.

גל שץ, דיוקנו של אבא

אור גרופר

ראשו מגיע כמעט עד השמים.
אפו הארך, הגדול, מזכיר את ממדיו.
עיניו משקפות את צבע האדמה.
גבותיו השחרות, העבות, מצירות משהו עמק.
שפתיו אדמות, שובבות, מצירות מעין עגול דמיוני,
שיוצאים מתוכו דברי אהבה.

פז שמעון, דיוקנו של חבר

האף הקטן במרכז הפנים, מזכיר את גדלו הטבעי.
העינים החומות מסתכלות סביב סביב.
שפתיו אדמדמות כאלו סים לאכ ל קרטיב,
שערו שובב כמו התנהגותו.
פניו כמו יום בהיר, מאירות את השמחה שבתוכו.

פז שמעון, דיוקנו של ארגמן

הלילה גולש מראשה של הנערה
וממסגר פנים כהות:
אף ישר, שפתים מלאות, עינים עגלות.

ויולטה רומברג, דיוקנה של אור

שעת העומס ברכבת התחתית. עוברים ושבים חולפים במהירות, אוחזים תיקים גדולים, כוסות נייר מהבילות או מאפים בנייר. עקבים טופפים, קריאות קטנות נשמעות פה ושם, מרפקים מפלסים דרך לתוך קרונות שעוצרים לכמה שניות ומשקשקים הלאה, הלאה.

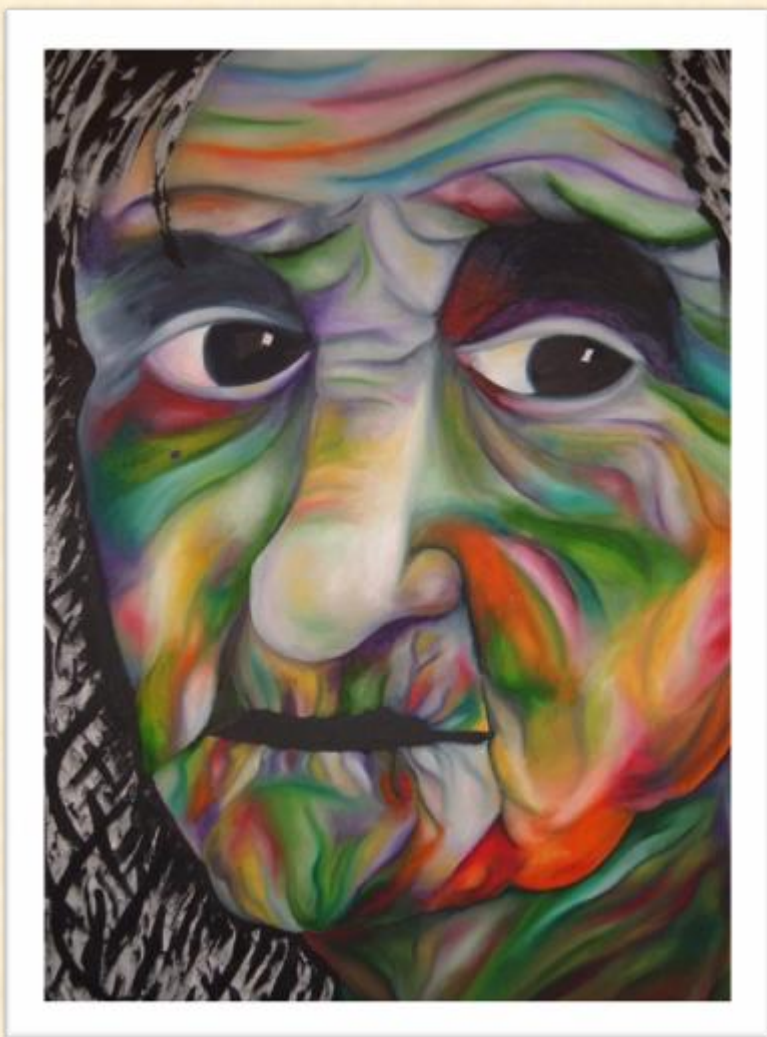
ליד קיר מרוצף אריחי חרסינה לבנים, סדוקים, היא עומדת כבר שלושים דקות, מבלי לזוז. שערה השחור אסוף בזנב מרושל, חולצתה הסגולה דקה מדיי לבוקר קר זה. היא נרעדת ותוחבת ידיה עמוק יותר בכיסי הג'ינס השחורים. כשהיא נהדפת בשוגג על-ידי אחד החופזים היא מתנוודדת מעט ושבה מיד למקומה, מתכווצת ומנסה לתפוס פחות מקום.

פניה חיוורות, שפתיה פעורות מעט, עיניה הבורקות מתרוצצות בפניה הלבנים, עוקבות אחר העוברים ושבים בהשתאות ואינן שובעות.

שעת העומס כמעט חלפה. היא מסתובבת ויוצאת מן התחנה. היא חוזרת לחדרה ומתחילה לכתוב.

אורית סוקר, דיוקנה של ויולטה בעוד שבע שנים

אופיר שמעוני

אופיר שמעוני

”

הַאֲוֹת הֵיוּ
שֶׁלֹּא הֵיוּ כִּי
”מֵעַתָּה אֲנִי.”
הַעֲזָב:
”מֵעַתָּה עֲשֵׂה”

“

קִיְנוּחַ

החומיות הסודיות של אמא של בן

המאפה המנצח של המגמה

200 גר' שוקולד מריר

200 גר' חמאה

1 כוס סוכר חום

1 כוס סוכר לבן

כפית וניל

4 ביצים

1 כוס קמח

1/2 כפית מלח

כוס שוקו-צ'יפס

להמיס את השוקולד והחמאה
לערבב את הסוכר, הביצים, הווניל והמלח
להוסיף את הקמח ותערובת השוקולד לסירוגין
לשמן תבנית אפייה מרובעת, 30X22 (אפשר לשטוח נייר
פרגמנט במקום לשמן).
לאפות בחום של 200 מעלות במשך חמש דקות.
לפזר שוקו-צ'יפס מלמעלה ולהמשיך לאפות עוד 25 דקות.
לחתוך את הבראוניז בעוד הן חמות.

